

DOMINIK DÁN

KONEČNĚ
NORMÁLNÍ VRAŽDA

KONEČNĚ NORMÁLNÍ VRAŽDA

Dominik Dán

KONEČNĚ
NORMÁLNÍ
VRAŽDA

slovař

Text © Dominik Dán 2023
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

ISBN 978-80-276-0925-3

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Forma bonum fragile est.

Krásu je křehký majetek.

(Ovidius)

*Věnuji poslednímu mohykánovi
Františku Matlákoví.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D.,
MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

ZÁŘÍ 2008

Detektivové z kanceláře sto čtyřicet jedna se do vyšetřování padesát šest let starého případu vrhli jako jeden muž. Přesněji řečeno, jeden muž je k tomu přemluvil – Krauz. Jemu se pátrání po stopách vyvraždění rodiny Eugena Ehrenfelda na hranicích mezi Petržalkou a rakouskou obcí Kittsee nezdálo zbytečné. Kolegové protestovali, co prý se stalo v prosinci 1952, je prachem zapadaná historie, není radno se v tom šfourot, nevyplatí se vytahovat kostlivce ze skříně, zbytečná námaha, ale Krauz prosadil svoje. Vyšetřování bral jako zkoušku odolnosti – co dokážou udělat s případem v absolutní důkazní nouzi bez jediné relevantní stopy z místa činu.

Všichni brblali, nejvíc Chosé, tomu se poslední dobou opravdu nechtělo hnout ani prstem. Válel se v křesle v koutě a pospával, když nepospával, nadával na práci. Krauz se nedal, kolegy jednoho po druhém zlomil a přiložili ruku k dílu. Bylo to takové trochu nucené přiložení, jako by jednu ruku přiložili a druhou si zacpávali nos. Krauz jim to nevyčítal, od kontaktu se záhadným panem X i jemu v případě něco smrdělo.

Dlouho vysedával nad analýzou, zvažoval možnosti, vyhodnocoval směry pátrání, vymýšlel verze a hned jednu za druhou zavrhoval, trápil se, přešlapoval na místě. Jedno mu bylo jasné – zase narazili na něco zvláštního, takřka záhadného. Jasné mu bylo i to, že žádného z kolegů nemůže nutit, každý se musí rozhodnout sám. On už se rozhodl, část vyšetřování absolvoval bez pomoci kolegů, a když se dopracoval k sestře agenta Viktora, německého Slováka vyškoleného

v americkém výcvikovém táboře, pochopil, že se případ blíží do finále. V tomto stadiu vyšetřování už nemohl ohrozit ani jednoho kolegu, rozhodl se pokračovat na vlastní pěst. Nanejvýš by s sebou vzal Chosého, vždyť Chosé nebyl jen kolega, byl to parťák, musí vydržet všechno, i riziko.

Krauz měl skvěle připravený plán – zastavil auto pod mostem, vypnul motor, nabídl cigaretu, chystal se promluvit Chosému do duše, aby se přestal flákat a začal něco dělat, například zítra, v sobotu, by s ním mohl zajet do Vídně a při jednání s agentovou sestrou mu krýt záda, ale udělal chybu – dal Chosému až moc prostoru a on toho využil, rozpovídal se první. Parťákovi vysvětlil, že stávkuje, protože ho práce na padesát šest let starém případu nezajímá, ale kdyby dal Krauz do placu něco čerstvého, nějakou normální vraždu, to by viděl ten cvrkot!

Krauz mu nevěřil, na Chosého pospávání v křesle měl svůj názor, taky mu ho otevřeně řekl. Přiznal se, že včera viděl Chosého v kavárně na rande s mladou pipinou, a jestli s ní vážně chodí, jeho nechut, přesněji neschopnost přes den pracovat, souvisí s Chosého vyčerpávající prací v noci a samozřejmě s věkem. To neměl dělat, narážka na věk Chosého nadzvedla ze sedadla, dokonce se chvíli hádali, ale nakonec uznal, že s tím věkem má Krauz asi pravdu.

Krauz si lebedil, dostal parťáka, kam chtěl, ale než ho zasvětil do plánu na sobotu, Chosé ho předběhl. Přiznal se mu, že je až po uši zamilovaný a bude se ženit!

Na Krauze šly mdloby. Nachytat parťáka s mladou holkou nebyl nikdy problém, pořád se kolem něj nějaká motala, ale oženit se s děvčetem mladším víc než o polovinu než on byl nehorázný, hloupý nápad. Pokusil se ho zachránit, vymluvit mu do nebe volající volovinu, ale Chosé si mlel svoje, už tokal, už se mu zapálila lýtka, už s ním byl amen. A aby to celé korunoval, oznámil Krauzovi, že zítra, v sobotu, jede s Kristýnkou do hotelu na Štrbském Plese a v romantickém prostředí panenské přírody ji požádá o ruku!

Bum bác, a bylo to! Krauzův skvěle promyšlený plán, jak získat pro sobotní misi do Vídně parťákovu podporu, selhal. Chosé ho předběhl, už měl na sobotu plán.

No nic, Krauz se nevzdával, do Vídně se vydal sám a měl úspěch, alespoň on to za úspěch považoval. Našel Gertrudu,

agentovu sestru, a zlomil ji. Bránila se, vykrucovala, lhala, ale Krauz vytrval a nepřestal, dokud mu neslíbila, že zavolá bratrovi a dohodne jim setkání. Přesný čas neřekla, mohlo to trvat pár dní, možná i týdnů.

Krauz se z výletu do Vídně vrátil spokojený, přesvědčený, že misi splnil. Celou neděli se usmíval, až to bylo Sylvii podezřelé. Usmíval se, neboť nejenže z Gertrudy vymámil slib setkání s agentem Viktorem, ještě i získal časovou rezervu k přípravě, než se Gertruda ozve. Byl nadšený, a kdyby se příští týden vyskytla nějaká vraždička, ale opravdová, normální, nezahálel by, nevymlouval by se, že už má něco rozdělaného, s chutí by se do ní pustil, aby přemoudřelému parťákovi dokázal, v jaké je kondici. Stáhl by s sebou i Chosého, ale jen proto, aby mu otevřel oči, aby vyšlo najevo, že jeho pospávání v kanceláři nesouvisí s nechutí ke starým případům – starý citrón vymačkávaný každou noc do poslední kapky je prostě dobrý leda tak do starého železa, a nikoli k vyšetřování složitých případů. Do postele s mladou pipkou už vůbec ne.

Krauz se celou neděli usmíval, spokojený sám se sebou, ale něco ho přece jen žralo – o parťákovi neměl žádné zprávy. Jak včera dopadl? Vyšly mu námluvy? Je i nevěsta padlá na hlavu, nebo se v ní ozval pud sebezáchovy a odmítla? Nevěděl, netušil.

Neděle pomalu končila, přicházelo pondělí...

2

V pondělí ráno Krauz nespěchal, vůbec netušil, o co přišel. Už sahal na kliku, když ho zarazil výbuch huronského smíchu z kanceláře. Podivil se – smích v pondělí ráno? V pátek ve tři, to by chápal, ale v pondělí ráno? A ještě k tomu tak huronský!?

Opatrně otevřel.

„No pod', pod', už čekáme jen na tebe!“ zahulákal Hanzel namísto pozdravu. Utíral si slzy.

„Hrabe vám?“ odpověděl na pozdrav Krauz.

„Jen pod' a koukni se na něj,“ vítal ho Burger.

Krauz stanul uprostřed kanceláře, ani si neodložil. Pohledem přešel po kamarádech – všechno v pořádku, všichni na svých místech: Burger se řehtal nad novinami, cigareta v ruce, Hanzel rozvalený na židli vedle něj, taky se řehtal, Váňa mazal chléb domácím sádlem, dusil se smíchy, vy-smátý Kuky počítal křečky, Chosé dřímал rozvalený v křesle... Moment! Chosé se nesmál! Co je?

„Ten tvůj parťák se zase vybarvil!“ Váňa namířil mastný nůž do kouta kanceláře.

Krauz si odložil aktovku, svlékal si bundu. Pohledem zaletěl do kouta – nic zvláštního, dřímající Chosé... Další změna! On nedřímал! Ta ruka na čele neměla podpírat hlavu, aby nepadala, dlaň měla něco skrýt!

„Dej tu ruku dolů!“ zavelel Krauz.

„Co dolů! Di do prdele i s celou kanceláří!“ vybuchl Chosé, ale poslechl.

„Můj ty bože!“ lamentoval Krauz. „Kdopak tě takhle vylepšil?“

Levé oko nebylo vidět, skrývalo se za modrými napuchlými víčky.

„Co kdo,“ prskal Chosé, „nikdo!“

„Už sme z něj něco vytáhli,“ chvástal se Váňa, „bylo jich sedum!“

„Řikal sem osum,“ opravil ho Chosé.

„Vidiš, Ríšo, jak ten čas letí? Před půl hodinou jich bylo sedum, už jich je osum a do oběda jich bude deset. Až to budu vyprávět vnoučatům...“ Váňa nestihl sečíst počet útočníků v období vnoučat, neboť se připojil k rozjařeným kolegům, rozesmál se na celou mastnou hubu.

„Tys dostal přes hubu?“ nechápal Krauz.

Chosé mávl rukou, aby mu dali pokoj.

„Kuky, kamaráda ti zmydlili do modra, a ty nic? Kde si byl?“

„Já doma, Ríšo, to on se celej víkend flákal všude možné. Prej byl někde v lese, v nějakym hotelu nebo co. Ty seš jeho parták, ty bys to měl vědět.“

Krauz se chystal zahájit křížový výslech, ale nebylo mu práno, Burger zavelel nástup.

„Je půl osmý, bando, deme, ať se zasmějou i ostatní.“

I tato poznámka vyvolala salvu smíchu.

„No nazdar,“ lamentoval postižený kolega, „to zase bude rozdělení...“ Vstal. Neochotně, ale vstal.

Chosé si musel vytrpět uštěpačné poznámky, dotěrné otázky i dobře míněné rady. Jedna se mu skoro líbila.

„Chosé, poslouvej, prej je na takovýhle rány nejlepší panenská moč. Prej nemusí ani bejt ze zkumavky, nejlepší je přímo ze zdroje,“ radil kolega z vedlejší kanceláře.

Bavili se všichni, dokonce se rozvinula vážná debata, kde by takovou medicínu pro raněného kolegu narychlo sehnali, ale shodli se vespolek, že nejbližší zaručený zdroj by byl až o tři ulice dál v mateřské školce. Pro jistotu dali slovo i Petře, nejen slovo, rovnou nabídku na přímou aplikaci léčiva, ale její reakce vyvolala jen další vlnu smíchu.

„Když nevyhovuješ podmínce, aspoň mu to pofoukej, nevidíš, jak trpí, chudáček!“

Mayor ještě chvíli vydržel, také on se s chutí zasmál, ale čas kvapil a museli zahájit pracovní týden.

„Chlapi, vy pokračujete ve spolupráci s vyšetřovatelem? Máte vyhlídnutý nový případy?“

Krauz přikývl, do sešitu s denní prací nadiktoval šéfovi pár jmen, která by měli v nejbližší době oběhnout a vyslechnout.

Rozdělení bylo krátké, žádné nové věstníky k proškolení nepřišly. Mayor zavelel rozchod.

Krauz si rozložil papíry, dnes měl v plánu pohnout s administrativou a doplnit do spisu pár záznamů, ale pomalu, pomaličku, vždyť je teprve pondělí ráno. Chosé seděl uražený na svém místě v koutě. Krauz si ho nevšímal, vždyť na výslech ještě bude čas.

Příležitost se naskytlá obratem – do kanceláře vrazil šéf, jako vždy bez zaklepání.

„Nazdar, bando! Děláte něco?“

„Šéfe, máme plný ruce práce!“ spěchal s odpovědí Váňa – v jedné ruce chleba se sádlem, v druhé klobásu.

„Váňo! Už zase?“

„Co zase? Šéfe, já sem ráno tak spěchal na rozdělení, že sem si nestih’ uklidit stůl, takhle sem to našel,“ bezmocně rozpažil nad bohatě prostřenou tabulí. „No řekni, mám to nechat zplesnivět? Ve skutečnosti nejím, jen mírně ukusuju, aby to neoschlo.“

„Mírně ukusuje...“ Mayor si povzdechl. Co s takovým žroutem? „S plnou hubou ukusuje!“

Ostatní se nezapojili, čekali, co šéfova návštěva přinese.

„Chlapi, máme malej problém.“

„A co na to kluci z vedlejší kanceláře?“ zchladil ho Burger.

„Nebudu je strašit hned v pondělí ráno.“

„Máš pravdu, u nás už je středa odpoledne, tam sem s tím!“

„Ve čtvrtém okrese visí nějaká holka.“

„No a...? Když jí to baví.“

„Nebaví, Edo, asi nebaví, detektivům ze čtyřky se na ní něco nelíbí.“

„Co se jim může nelíbit na visící holce? Je hnusná?“

„Je nějaká vyšklebená...“

„Asi se jí blbě dejchá.“

„... a má svázaný ruce.“

„Jasná sebevražda.“

„Aha, to mě nenapadlo.“

„Šaňo, nechala dopis na rozloučenou?“

„Jasně, eště k tomu psanej na stroji. Víš, Edo, se svázanýma rukama se na stroji píše nejlíp.“

„Svázaný, svázaný...“ brblal nejstarší detektiv.

„Přesně tak.“

„Kde? Vepředu, vzadu? Čím svázaný?!“

„Nevim, nic víc nevím. Nemrkli byste se na to?“

„S plnýma rukama práce? Šéfe, už si viděl někoho s plnýma rukama práce, aby se chodil koukat na visící holku?“

„S plnýma ne, ale vidím tu jednoho s modrým okem s rukama za hlavou.“

Chosé beze slova vstal.

„Jasně, teď to budu mít na talíři aspoň měsíc. Jede někdo se mnou?“

Razantní rychlé rozhodnutí, stejně nemělo význam, aby se bránil. Krauz zavřel spis.

„Nebudeme trhat dvojice, jedu s nim. Stejně se mi dneska nechce, dopíšu to zejtra.“

„Máme jet s vámi?“ nabídl se Burger.

„Zatím ne, nejdřív zjistíme, co to tam visí, a kdyby bylo potřeba, zavoláme.“

Úkoly byly rozděleny, mohli vyrazit.

3

Krauz využil cesty autem. Řídil, jednookým řidičům instinktivně nedůvěřoval.

„Tak jak...?“

„Musí to bejt?“

„Je to až tak zlý, Chosé?“

„Jak zlý?“

„Že se ti o tom nechce mluvit ani před nejlepším kamarádem.“

„Dyť Kuky tu není.“

„Jak chceš.“

„Dobře, porval sem se.“

„Zbili tě.“

„Měl bys vidět je.“

„I mě chceš přesvědčovat, že jich bylo osum?“

„Tak jeho.“

„To je něco jinýho. Poslouchám.“

„V podstatě ani není co vyprávět.“

„Zamluvil si hotel na Štrbskym Plese,“ pomáhal Krauz, aby se někam dopravovali.

„Hm,“ nechtělo se Chosému.

„Jeli ste na romantickou svatební cestu...“

„Svatební cestu! Víš co, radši ti to řeknu celý, protože mě sereš, eště sem ani nezačal.“

„Výborně, tak prosim, spusť.“

„Zamluvil sem hotel...“

„To už víme, pokračuj. Přišli ste na pokoj, svlíknul si jí...“

„Budeš prudit celou cestu?“

„Už sem ticho, máš sólo.“

„Zamluvil sem hotel, přišli sme na pokoj, svlíknul sem jí...“

„Co sem říkal?“

„... aby se mohla osprchovat! Byli sme po cestě špinaví...“

„To ste leželi pod autem? Praskla ti brzdová hadička?“

„Normální lidi se po cestě běžně sprchujou.“

„Já jen každou druhou sobotu, zato pravidelně, ať sem špinavej, nebo ne.“

„Tak zajímá tě to – nebo co?“

„Dyť říkám – už sem ticho.“

„Večer sme zašli do hotelový restaurace na večeri.“

„Přeskakuješ.“

„Třikrát před večeri, když tě to tak moc zajímá!“

„To určitě!“

„Tak dvakrát, ale naplno.“

„Jednou s vypětím všech sil.“

„Není to jedno? Stejně sme skončili na večeri, chtěl sem navodit atmosféru a vyjádřit se. Všechno by bylo v pořádku, dobře sme se najedli, objednal sem lahvinku nějaký červený bryndy, prodávali to za cenu značkovýho italskýho vína, naprostá hrůza. Jí chutnalo, to bylo hlavní. Po lahvince sem se odhodlal, jenže mě předběhla hudba.“

Chosé se odmlčel, vzpomínal.

„Hudba? Nechápu.“

„Hudba z baru, začala diskotéka.“

„Aha.“

„Spousta mladejch lidí.“

„Aha.“

„Co aha, co furt ahuješ, eště nic nevíš!“

„Ale tuším.“

„Tušíš leda prd.“

„Že ne? Nestála o tvoje nadržžený citový výlevy, chtěla jít na diskotéku.“

„A to sem to měl tak pěkně promyšlený...“ zase se zasnul Chosé.

„Takže ste šli na diskotéku.“

„Přemlouval sem jí, abychom si dali v soukromí eště jednu, když jí tak chutnalo, potom bychom si špitali do ouška, chtěl bych jí říct něco vážnýho, pak bychom se milovali až do rána...“

„To jí nejspíš vyděsilo.“

„Ty seš debil!“
„To je možný, ale ani jedno oko nemám modrý.“
„Máš modrý obě oči.“
„Jen duhovky, tvůj monokl se s tím nedá srovnávat.“
„No právě, ten monokl...“ Chosé dělal dlouhé pauzy, stále se mu nechtělo přiznat.
„Mám to dopovědět za tebe?!“
„Už volali z hotelu?“
„Ne, ale je jen jedno logický vysvětlení.“
„Tak schválně.“
„Šli ste na diskotéku.“
Chosé přikývl.
„Tobě se nechtělo, ale ona tě nutila.“
Přikývl.
„Mladá krev.“
Přikývl.
„Mladá krev zředěná alkoholem si žádala svý.“ Krauz nečekal na přikývnutí, už si byl jistý, co se stalo. „Mladá krev si žádala mladou temperamentní krev podobný krevní skupiny.“
„Debilové, seděli u vedlejšího stolu,“ Chosé ochotně přebíral štafetu. „Celá banda, bylo jich osum, pět kluků a tři buchy. Takovej blondatej píćus, přesně jako ty, jenom mladší, na ní furt čuměl, i když sme tancovali, i když sme seděli, furt.“
„A pilo se.“
„Pořád, vlastně čím dál víc.“
„To si umím představit. Nechtěl si vypadat jako držgrešle, koňáčky jen litaly.“
„Vodka.“
„Na červený.“
„Na červený.“
„Rychlá kombinace.“
„Rychlá.“
„Nebezpečná kombinace, rozvazuje ruce, roztahuje nohy.“
„Šel sem se vychcat.“
„Když ses vrátil, seděla u jejich stolu.“
„Ne, tancovala s nim. S nima, v kole.“
„Nasral ses.“

„Ne, ještě ne, dyť o nic nešlo. A vlastně do kola pozvali i mě, ale nechťelo se mi, tak sem si sednul. Takhle sem si to nepředstavoval.“

„Bojkotoval si je.“

„Jo.“

„Nevadilo ti, že s nima tancuje.“

„Ne, dokud nepřišel ploužák.“

„No jasně, ploužák! Na to sem nepomyslel.“

„Ani já. Doufal sem, že se vrátí ke stolu, ale ne, nalepili se na sebe...“

Krauz už nekomentoval, přihořivalo.

„Hudba dohrála, přišla pauza, tak sem si myslel, že z nejhöršího sem venku. Pozvala je k našemu stolu, ani se mě nezeptala. Okamžitě jich bylo všude plno, samej smích, samej křik.“

„Vychlastali, co našli na stole.“

„Eště i přikoupili, ale vyprovokovali i mě, tak sem jednu rundu obětoval.“

„Abys nevypadal jako držgrešle.“

„Hudba znovu začala.“

„Vyskočili jak čamrdy.“

„Chytil sem jí za ruku, stáhnul sem jí k sobě, řek' sem jí, že zaplatim a už pudeme nahoru. Poslala mě zaplatit, to prej můžu, ale nahoru nepude, protože se baví. Vytočila mě. Šel sem si ven zapálit, abych si vyčistil hlavu.“

„Dal sis dvě, pro jistotu.“

Přikývl.

„Když ses vrátil, už tam nebyla.“

„Stáli v chodbičce u záchodů, cucali se.“

„A vtom to začalo.“

„Dostal přes hubu, ona začala ječet, přiběhla ta jeho banda...“

„Kolik jich bylo?“

„Pět, fakt nekecám.“

„Pořádněj mazec.“

„Dostali mě, ale nedal sem se tak snadno. U soupeře lítaly i zuby. Zasašnul personál, odtáhli mě do kuchyně. Přišel provozní, řek' mi, že všechno viděl, že sem si začal a že zavolá policii. Musel sem se legitimovat.“

„A do prdele!“

„Musel sem, jinak by je fakt zavolal. Chvíli sme si to vysvětlovali, nic sme nerozbili, nic sme nepoškodili, vlastně se nic nestalo, na co policii. Ani mně se nic nestalo. Nevěřili mi, chtěli mi zavolat sanitku.“

„Sanitku?“

„Z huby mi teklo jak z vodovodu, dva zuby se mi kejvou, roztrhli mi ret zevnitř, asi mám zlomený jedno žebro, bolí to jak svině.“

„Byl si u doktora?“

„Ne.“

„Chytrý, k čemu. Jestli je fakt zlomený a trčí dovnitř, může ti poranit plíce.“

„Už bych plival krev.“

„Jasně, pane primáři pneumologie, ty to musíš vědět nejlíp.“

„Srát na žebro, šlo mi o ní.“

„Jak se k tomu postavila, co ti řekla? Uvědomila si, co provedla?“

„Nevim.“

„Jak to, že nevíš?“

„Nebyla tam.“

„Nebyla?“

„Nebyla. Když sem se vrátil, diskotéka frčela na plný kule, ale oni už tam nebyli.“

„Oni?“

„Celá parta. Číšník mi pošeptal, že odešli nahoru na pokoj, respektive, na dva pokoje.“

„Tak si šel nadělat bordel tam.“

Chosé neodpověděl, jen se díval před sebe na cestu. Krauz pochopil.

„Nešel si.“

„Čekal sem na ní do osmi do rána, pak sem zaplatil za hotel a odjel sem. Tašku sem jí sbalil a pověsil na kliku podle jejího nového výběru, pokoj číslo tři sta dvacet tři s výhledem na jezero.“

„Snubní prsten si koupil? Ten s diamantem, jako ve filmu.“

„Neser mě!“

„To je dobře, zlato je dneska drahý. O diamantech ani nemluvě.“

„Poslouchej, ty...“

Krauz se rozesmál, co rozesmál, dostal záchvat smíchu, ještě i zabubnoval do volantu. Asi to byl nakažlivý záchvat, neboť Chosé se přidal. Jeli si prohlédnout visící holku a řeh-tali se, až plakali.

„Bože, já sem ale idiot,“ povzdechl si posléze Chosé skrz slzy. Dýchal ztěžka, jako po třetím čísle. Druhém.

„Nejsi.“

„Ale sem.“

„Ne, nejsi idiot, znám tě. Neříkej o sobě, že seš idiot, ne-shazuj se. Určitě nejsi idiot, jen zapomínáš na starý lidový přísloví a pořekadla.“

„Jaký?“

„Například tohle: Vrána k vráně sedá, rovný kurvu si hledá.“

„V originále je to jinak.“

„Ale tahle verze se hodí víc, ty idiote!“

„Kašlu na to, Ríšo, člověk občas musí dostat přes hubu, aby se probral. A co ty, jak si prožil víkend? Bylo něco za-jímavého?“

Krauz jen pokrčil rameny.